

Julia van Ipenburg

Polderdichter van de Krimpenerwaard 2018-2019

Bespiegeling Krimpenerwaard

Vanonder de wolken schijnt de zon,
trekt oude koeien
in Potterse taferelen omhoog
uit de blakblauwe spiegels van de ziel.
Oneindige weiden, weids en vrij,
gekaderd in de lijst van Lek en IJssel:
Jij leeft stil in dat tableau.

Het groen een miljoen kleuren
geschilderd in een fijne streek,
gepointilleerd met hofstedes, dorpen, steden
langs lijnen van dijken, zijd'wenden, wegen,
langs opgerichte beeldhouwwerken,
geknot uit wilgenhout:
ontloken tenen reiken naar het blauw,
dansend in de lucht, voorzichtig te water,
bewaakt door oude kerken,
die baksteen bakens in de avondzon:
Jij buigt diep voor dit schouwtoneel

De westenwind waait woorden in het zwad:
een langgerekt lied te hooi en te gras
op de maat van IJsselgolven,
op het tij van de Lek:
Jij ademt het ritme van de waard

Differentie van de delta

De maan trekt aan het tij
Dat springt over krib en kadijk
Knabbelend aan stranden, dammen
Havensteden traag binnen tastend

Laag water, hoog water
Het ritme van vroeger en later
Het ritme van de rivier
Ruisend in grienden en gorzen,
Over graslanden, door de rietflank
Uiterwaarden droog, drassig of blank

In dat ritme vaart het veer
Op en neer, over en weer

De lome stroom trekt het tij
Voortstuwend naar kwelders en wielen
Kolkend door kreken en prielen
Deinend en traag terugtrekkend
Soms golvend over de waterkeringskruin

Laag water, hoog water
Het ritme van vroeger en later
Het ritme van de vissers
De schippers
De oeverbewoners
Verbannen achter de veilige dijk

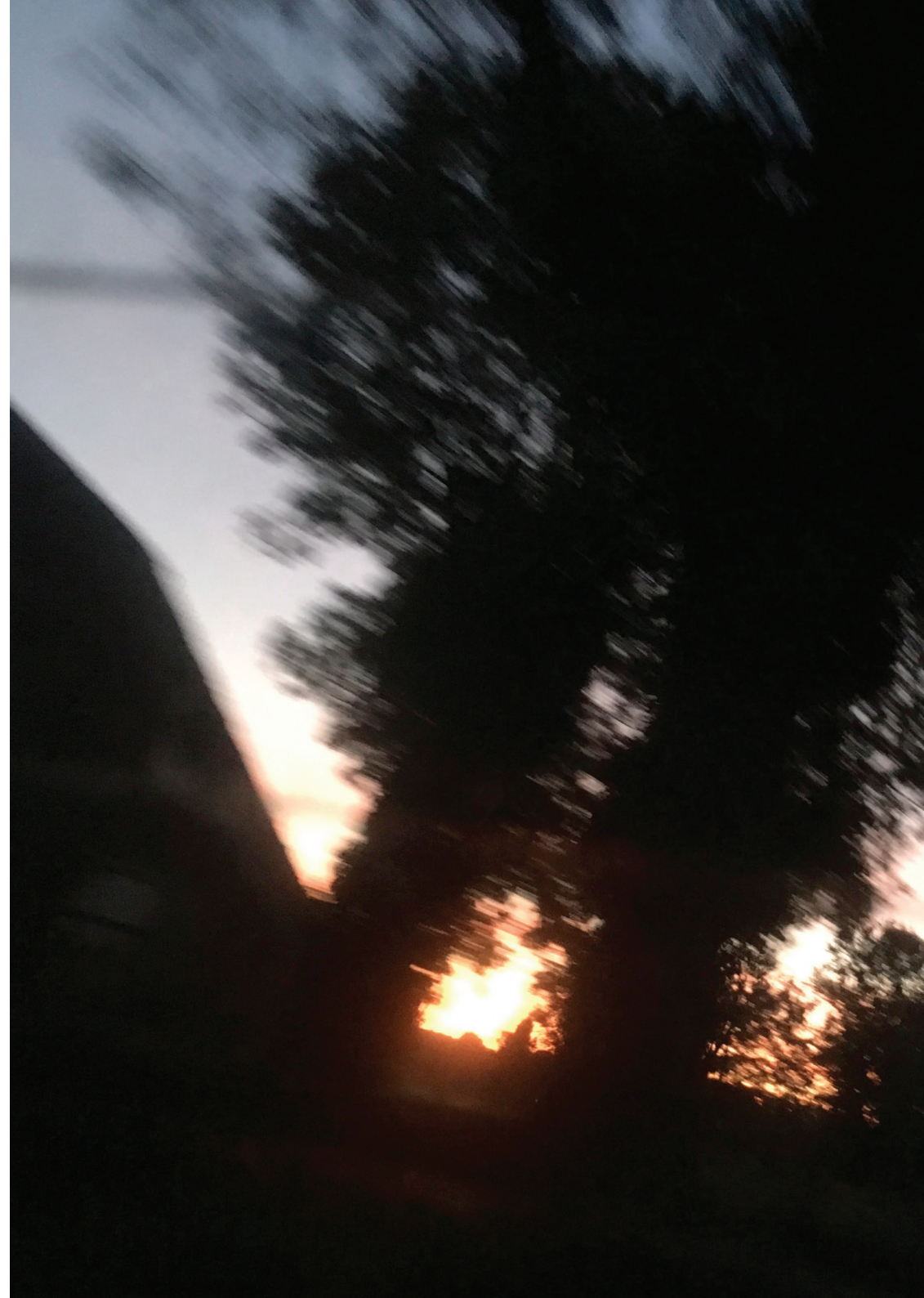
In dat ritme vaart het veer
Op en neer, over en weer

En eeuwig vloeit de rivier
Het land zinkt en daalt
Het volk zingt en verhaalt
Van waterwolf en volle maan
In dat ritme vaart het veer
Op en neer, over en weer

Getijden bekijken in het weidse land
Als ware klokslag in de polder
Laag water, hoog water
Het ritme van vroeger en later

Duisterdicht

Luister naar het duister
Als alles zwijgt
Kijk naar het donker
Waaruit niets verschijnt
Dan verre fonkelingen
Voel de koelte van afwezigheid
De zon een zwarte ster
die niet aan de hemel staat
De maan toont haar kil gelaat
Geloken als een kolderkat
Zil'vren schijn over een polderpad
Dat bevroren en verloren
In de winternacht ligt
Wachtend op wat warmte
In een ijskoud polderdicht

Uitgave ter gelegenheid van het afscheid van Julia van Ipenburg
als Polderdichter van de Krimpenerwaard 2018-2019.
Aangeboden door de Vereniging Krimpener Kunstwaard.